

[Annette Just]

Fremskridtspartiet sagde ved første og anden behandling af lovforslag nr. L 18 – og det var faktisk det, der blev sagt lige nu – må jeg give arbejdsministeren ret i, at det sandsynligvis er det vestjyske sindelag, der slår igennem her, for det må være det meget fredsommelige temperament og den fredsommelige virkemåde, der gør, at arbejdsministeren ikke kan se den meget store ændring, der rent faktisk er sket med lovforslag nr. L 18. Der er 39 ændringsforslag; det er nu ikke så lidt.

Når vi ved førstebehandlingen sagde, at vi gerne ville se positivt på nogle af tingene, var det faktisk, fordi vi ønskede at arbejde positivt med disse sager. Men hvad er der sket? Der er kommet 38 ændringsforslag, som vi absolut ikke kan tilslutte os. Derfor er det forbløffende, at arbejdsministeren ikke kan se, at 38 er et flertal af 39 ændringsforslag. Arbejdsministeren må da give mig ret i, at det faktisk er blevet forværret så utrolig meget, at jeg føler det berettiget at sige mange grimme ting om det, som jeg ikke vil gentage her fra Folketingets talerstol.

Nyrup Rasmussen (S):

Det, der måske allermest motiverede mig til at gå op her i anden omgang, var egentlig et forsøg på at opsummere, hvordan det samlede lovkompleks tegner sig. Det forekom mig, at det kunne være nyttigt, også på baggrund af den lille debat, vi havde før middagspausen.

Jeg vil starte med at sige til fru Lilli Gyldenkilde, at der vel dybest set er tre vinkler, hvorunder man kan se den debat, vi har her i aften, og det samlede sæt lovforslag.

Først vil jeg spørge: Hvad er det, vi har undgået? Hvad er det for forringelser, hvad er det for angreb på dagpengesystemet, som vi efter arbejdet her er sluppet af med? Jeg lagde meget mærke til fru Annette Justs begrundelse for at forholde sig til lovforslag nr. L 18 i den udgave, der foreligger nu, og så den udgave, der forelå for et lille halvt års tid siden. Jeg synes, vi for det første skal holde fast i, at vi ikke længere har en udligningsfond foran os, som er bygget meget bureaukratisk op, og som har nogle tydeligt usolidariske elementer i sig med variabelt a-kasse-kontingentbidrag, der svinger efter beskæftigelses – eller rettere arbejdsløshedens – omfang. For det andet skal vi hæfte os ved, at vi er sluppet for skærpede arbejdskrav til de allersvageste grupper, når de har mistet deres dag-

pengerettigheder og skal præstere en arbejdsmængde for at komme ind i a-kassen igen. For det tredje skal vi hæfte os ved, at brugerbetalingsområdet i arbejdsmarkedsuddannelserne er væk. Vi er sluppet af med et forslag om 100 kr. pr. dag pr. kursusdeltager, som ville have haft en ganske omfattende negativ betydning. Det har også været en del af argumentationen i forbindelse med de politiske drøftelser.

Så er der noget, der ligger mig meget på sinde, fru Lilli Gyldenkilde, og det er, at vi nu taler om et helt andet system for supplerende dagpenge end det afgiftssystem, der oprindeligt var på bordet. Tænk, hvad vi kunne have set for os: A-kasserne skulle sende girokort ud til arbejdsgiverne, som skulle betale pengene tilbage igen, som så skulle sendes videre til Hypotekbanken, og hvad der ellers forelå af tanker!

Endelig synes jeg, vi også skal sige, at det har været vigtigt for os i hvert tilfælde – og det vil jeg gerne kvittere for over for arbejdsministeren – at vi nu får mere tid til at se på, hvordan det enstrengede arbejdsmarkedservicesystem kan få en gennemarbejdet og mere sammenhængende udformning, som vi forhåbentlig kan tage stilling til her til efteråret.

Men det, der egentlig ligger mig mest på sinde i forhold til fru Lilli Gyldenkilde og den politiske bedømmelse, synes jeg er det, at vi jo godt ved, når vi skal vurdere et sådant forlig, at det ikke er et tagselvord, hvor man kan tage det ud, man bedst kan lide, eller sætte det ind, man holder allermest af. Sådant er politiske aftaler ikke skruet sammen. Det kunne måske godt være ønskeligt en gang imellem, men sådan er det virkelige liv jo ikke. Og vi ved også godt, at der ikke var realpolitiske muligheder for – sådan har vi i hvert fald oplevet det – at vi kunne sige: Nu finansierer vi uddannelsespladserne ved at fjerne tilskuddet til arbejdsskadeforsikringen, og så kan vi nøjes med det. Sådant var det politiske billede ikke.

Jeg vil gerne sammenfattende sige, at jeg synes, det er væsentligt, at vi for det første har fået en solidarisk finansiering af vore uddannelsespladser, hvor den helt dominerende del finansieres via arbejdsskadetilskuddets bortfald. For det andet har vi fået standset fyringerne i arbejdsformidlingen og fået opnormeret personalet til at løse de opgaver, der er så påtrængende. For det tredje har vi fået en løsning – eller i hvert fald en del af en løsning – på de skæve